

Ужасни болки! Стъблото изпращѣ и падна. Това бѣ викъ, викъ на отчаяние и болки.

Тя лежеше въ снѣга. Покрититѣ ѝ съ снѣгъ клончета бѣха бездушни. По зеленитѣ ѝ листенца блѣскаха бистри заледени капчици—сълзи.

* * *

Късно селянинъ внесе въ кѣщи елхичката.

— Каква елхичка, тате! — завикаха съ свѣтнали очи дѣцата.

— Ахъ, вижте, трѣбва да я болѣло, — казваше едно дѣтенце и милваше нараненото стъбло.

— Тя е плакала! — по листцата ѝ има сълзи . . . замръзнали . . . бѣдничката, плакала отъ болки, — говорѣше русокосо момиченце. Дѣцата станали тѣжни.

Прѣзъ нощта русокосото момиченце снува лоши сѣнища. То виждаше елхичката да расте на красива полянка, по клончетата ѝ скачаха пойни птички и тя бѣ весела . . .

Но ето блѣсва брадва, стъблото пада и полянката се пълни съ плачъ и охкане.

— Спри, не я сѣчи, тате! — викаше момиченцето и се пробуждаше.

Празникътъ мина не весело и тѣжно . . .

Ст. Чешмеджиевъ.

НОВА ГОДИНА.

Още се зора не сипна,
Малки Станю вече припна
Съ нови дрехи прѣмѣненъ,
У ржчица съ цвѣналъ дрѣнъ!
Той прѣдъ татка си застана
И зашиба го, захвана:
Сурва, сурва ви година,
Съ щастіе, съ здраве до амина!
Нека кѣща да е пълна:
Съ медъ, съ коприна, съ масло, вълна,
Да узрѣе класъ на нива,
Нека мама де е жива
Да ни гледа и отхрани
Съ гостби, съ плодове отбрани...
Сурва, сурва ви година
Отъ сега чакъ до амина!

Любозаръ Звъздомировъ.